

A je po dovolených.

V regionech opět kypí bohatý společenský život. Již tradičně se připravují různá setkání, posvícení a jiné příležitostné akce. Redakce očekává odpovídající bohatou zeň Vašich příspěvků.

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

7/93
ročník 3

Václav Beran: PŘÍBĚH GENERÁLA

Vojenská rada prvního ukrajinského frontu předložila 3. září 1944 hlavnímu velitelství Rudé armády plány připravované karpatskoduželské operace. Podle těchto plánů měla být splněním úkolu pověřena 38. armáda gnpik. K. S. Moskalenka. Operace se měly zúčastnit tři sbory - tankový, jezdecký a první čs. armádní sbor v SSSR.

Vrchní velení předložený plán operace schválilo a nařídilo, aby útok začal nejpozději 8. září. První čs. armádní sbor vstoupil do boje 9. září v ranních hodinách.

V prvním boji v prostoru osad Machnówky a Wrocanky čs. jednotky utrpěly těžké ztráty. Vzhledem k topu to neúspěchu byl zbaven velení brig. gen. Jan Kratochvíl a velitelem sboru byl jmenován brig. gen. Ludvík Svoboda.

Domnívám se, že v souvislosti s neúspěchem čs. sboru a s následnou změnou velitelů, je nutné poukázat na některé skutečnosti.

Stýčný důstojník mezi čs. sborem a 38. armádou byl ppor. Elovíč, který každý den doručoval na operační oddělení hlášení (svodky) o stavu z minulého dne. Dále byl povinen přinést na sbor mapu, ve které byla zakreslena situace přední linie fronty. Osady Machnówka a Wrocanka byly na mapě označeny, že jsou v držení sovětské strany.

Na základě těchto skutečností vydal gen. Kratochvíl patřičné operační rozkazy navrhované štábem čs. sboru. První a třetí samostat. brigády proto postupovaly do bojového prostoru v severních útvarech, s menším zajištěním po obou stranách. Týlové útvary všech stupňů, plně naložené bojovou technikou, jely za svými jednotkami. Praporeční a brigádní obvaziště, ani sborová polní nemocnice nebyly v potřebné pohotovosti.

Němci měli velmi dobře vybudovanou obranu a ještě během noci na 8. září se jim podařilo přesunout další posily. Nepřítel takto připraven nechal naše pochodové proudy dojít na minimální vzdálenost a poté spustil křížovou palbu ze všech zbraní. Přirovnání k pecku bylo tady zcela na místě. V nastalém chaosu se promíchali vozy a vojáci obou brigád a ústupové komunikace byly zataraseny troskami techniky. Počty raněných a ztráty na životech byly nesmírné. Ranění byli odnášeni a pak odvázeni v sanitkách na louku a tam museli velmi dlouho čekat, než byli ošetřeni v narychlo rozvinutých zdravotnických útvarech.

Druhý den dopoledne se na štáb sboru přičlil genpor. Moskalenko a vehementně se sháněl po gen. Svobodovi. Náčelník štábu sboru Lomský ho odkázal na první brigádu a když Svoboda nebyl k dosažení ani tam, přikázal Lomskému, aby mu, až ho sežene, vyřídil, že se má okamžitě dostavit na štáb 38. armády. Pak prásknul dveřmi a odfrčel v džipu. Na tomto štábu maršál Koněv s okamžitou platností jmenoval gen. Svobodu velitelem prvního čs. armádního sboru. Gen. Kratochvíla vinili za rozhodnutí, které učinil na základě nesprávných údajů

o situaci dodaných mu právě ze štábu 38. armády. Zda to byl úmysl či nedopatření ve válečném chaosu, těžko posoudit. Gen. Kratochvíl byl internován v hlídané chalupě, kterou až do odvolání nesměl opustit, ani se s nikým stýkat. Zůstal mu jen spolehlivý vojn jako spojka, který se o svého velitele vzorně staral. Toho také pan generál za minou poslal, abych mu, budu-li moci, poslal nějaké kuřivo a něco tekutého do polní láhve.

Gen. Kratochvíl byl výrazná osobnost, voják na svém místě. Již ve Francii velel vyšší vojenské jednotce, která se při ústupových bojích dostala do německého obklíčení. Nepodlehli však panice a celou jednotku za těžkých podmínek úspěšně přivedl až do Anglie. Byl také dobrý kamarád a člověk ryziho charakteru. A takto předčasně, zdrcen nepřízní osudu, ukončil své vojenské poslání v karpatském předhůří, několik kilometrů od našich hranic.

Brigádní generál Jan Kratochvíl v roce 1943.

PIETA V NOVÉM MALÍNĚ

Padesáté výročí vyhlazení Českého Malína bylo důstojně uctěno dne 17. 7. 1993 v Novém Malíně.

Velkolepý pietní akt u pomníku malínských mučedníků s nastoupenou čestnou vojenskou stráží zahájil pan J. Minář, starosta Nového Malína. Uvítal všechny přítomné, především oficiální hosty ÚV ČSBS, OÚ v Šumperku a vedoucí delegace SČVP.

Hlavní projev přednesl pan S. Re ml. Vylíčil v něm podrobnosti krvavé tragédie v rodné obci. Popsaný obraz hrůzy vnitřně otfáší všemi přítomnými.

Pak promluvil gen. T. Sedláček z ÚV ČSBS, připomněl zejména udatnost volyňských Čechů v bojích na Dukle, kde pomstili malínské mučedníky. Pročtěl, téměř poeticky, vyzněl projev místopředsedy ÚV SČVP pana V. Dubce. S velkým napětím posluchači vnímali projev pana Kechřta, jednoho z posledních pamětníků českomalínské zkázy.

Potom se uskutečnilo předání urny s prstí bývalého Českého Malína, dovezené do republiky ukrajinskou delegací. Působivě bylo její převzetí předsedkyní SČVP v Šumperku paní T. Štěpánkovou z rukou předsedy

Sdružení a její přenesení na čestné místo.

Dopolední program završila zádušní sv. liturgie, kterou sloužil u pomníku vладыka Kryštof, pravoslavný biskup olomoucko-brněnský za asistence šesti duchovních. Zpíval pěvecký sbor pravoslavné církevní obce v Šumperku za řízení pastora E. Konečného. Zde nutno poznamenat, že některé písně složil prot. Václav Šimek, který se pietního shromáždění zúčastnil osobně.

Potěšující byl velký zájem veřejnosti. Prostranství kolem pomníku kromě místních obyvatel zaplnily stovky hostů, které se sem sjely vlastními auty a devíti autobusy z různých končin České republiky. Pořad natáčela ostravská televize. Ve zkrácené verzi jej pak mohli spatřit i diváci na obrazovce. Celý průběh dopoledního shromáždění zanechal ve všech zúčastněných nezapomenutelný dojem.

V průběhu společného oběda poděkoval předseda SČVP za organizaci tohoto velkolepého pietního krajaňského setkání především paním V. Soukupové a T. Štěpánkové, dále panům J. Sodomkovi, B. Najmonovi a V. Šotolovi a také všem řečníkům a zejména církevním činitelům. Poděkování patřilo též OÚ a MÚ v Šumperku, dále OÚ v Novém Malíně a podnikům Moravolen a Hedva za vydatnou finanční pomoc na úhradu nákladů spojených se zajištěním hlavně

Jan Pospíšil Podzim

Podzim,
to není zvadlé listí
na hrobec marných snů.
To není hluchá beznaděje
v samotě šedých dnů.
Podzim,
to není plané snění
básnikovo.
To není lásky rozloučení
poslední slovo.
To není melancholie,
již dýše zem.
Podzim, to je
rolníka úsměv
za pluhem.

Ukázka ze sbírky básní našeho krajanů, kterou Sdružení připravuje k vydání jako svoji první publikaci.

noclehů a pohoštění. V rámci vynikající nálady zazněly pak další pozdravné projevy, včetně vedoucího pravoslavných hodnostářů. Ten byl vnímán s mimořádnou pozorností.

Družné setkání pokračovalo volnějším formou v prostorném sále místní sokolovny.

Vladimír Dufek

Věra Suchopárová PO LETECH OPĚT NA VOLYNI

Zájezd na Ukrajinu ve dnech 24. 5. - 30. 5. 1993, uspořádaný k 50. výročí vypálení Českého Malína fašisty a zasvěcený uctění památky obětí tohoto zruďného činu, poskytli účastníkům výpravy mnoho zážitků a nejobzornějších dojmů.

I já bych ráda touto cestou poděkovala organizátorce této náročné akce, paní Marii Pánkové a všem ostatním, kdo se na této akci podíleli.

V našem autobusu, který směřoval do Lucka, byla průvodkyní paní Irena Malínská. Během jízdy nám poskytovala informace z oficiálních publikací o městech a místech, kterými jsme projížděli a doplňovala je vlastními bohatými znalostmi z historie tohoto kraje, čímž oživovala naši paměť a upozorňovala na mnohé neznámé. Také její péče a starostlivost o naše pohodlí a dobrou náladu byla bezpochyby fyzicky vyčerpávající a vyžadovala dost sebezapření jak v autobusu, tak po celé dny pobytu na Volyni při zajišťování naší účasti na všech bohatých programech.

Ráda bych se zmínila jen stručně o některých dojmech a zážitcích z tohoto zájezdu i když to asi nebude pro mne snadné.

Především jsem si znovu uvědomila, jak nezapomenutelná a silná jsou pouata k rodnému kraji. S jakými pocity a zájmem jsme již cestou sledovali bytí i jen trochu známá místa, kterými jsme projížděli. Jak nás potěšilo, když to naše město, městečko či obec rozkvetly a zkrásněly a jak nám bylo smutno a těžko, když ta naše kdysi česká viska ztratila původní ráz. Když ten náš nový

hezký dům, který rodiče s takovým úsilím a snahou po estetickém vzhledu nedlouho před reemigrací dostavěli, jsme téměř nepoznávali pro jeho značnou zchátralost a ani široké prostory kolem něj ničími nepřipomínaly, že tu byla kdysi slušně prosperující zemědělská usedlost.

A přece jsem měla na okamžik dojem, že zase vidím náš dům jako dřív. Ze dvou stran zahrady s vysokými stromy, na jaře plné květů, v létě a na podzim plné jablek, hrušek a jiného ovoce. Ze dvou druhých stran květinové zahrádky plné barev a vůně. Mnohokrát v životě potom jsem zatoužila se do toho domu vrátit, do bezpečí rodičovské péče, do zájmu této jistoty.

Ale vracím se k událostem zájezdu a jsem ráda, že mohu konstatovat, jak zcela odlišné pocity nás ovládaly hned po prvním setkání s obyvateli našeho rodiště. Jejich srdečnost, upřímná radost z naší návštěvy, plně porozumění k našim pocitům ve starém rodišti, projev uznání zásluhy Čechů, kteří se přistěhovali na Volyn, a to na poli kulturním i hospodářském. Přání udržet a rozvíjet vzájemné styky - to vše vyznívalo v četných uvítacích projevech spolu s bohatými pohoštěními a poskytnutím hodnotných kulturních programů, bylo dojemným důkazem upřímného přátelství a není třeba podotýkat, že dojetí bylo v takových momentech oboustranné.

Pietní akt uctění památky malínských obětí byl připraven místními úřady i občany velmi pečlivě. Jeho důstojný průběh, jako vždy při

vzpomínce na tuto hroznou tragédii, doprovázely těžké a truchlivé pocity. Ale nebylo účelem piety jen vzpomínat a truchlit. V úvodních projevech zaznělo zcela výrazně varování před opakováním, varování před tzv. ideovými vůdci národa, kteří ve své představě o vlastní či národní výjimečnosti a právu pohrdat ostatními mohou národ dovést až k těm hořkým koncům.

Mohla bych tím své vzpomínání ukončit, ale nebylo by úplně. Ještě je tu druhý pohled do života současné samostatné Ukrajiny, který mi byl zprostředkován samotnými občany této země. Není tak pěkný, spíš šokující. Když pomínu daleko větší míru zločinnosti než je u nás, ekonomický a hospodářský propad, ovlivňující neblaze životní úroveň obyvatel, tak otřesné jsou případy mezilidských vztahů tam, kde by se očekávaly příkladnými - na poli duchovním. Viděli jsme tam řadu nových i rozestavěných a opravených pravoslavných kostelů. Lidé, patrně v beznaději a nedůvěře ve světskou spravedlnost a moc, se obracejí k Bohu. Současně však církevní duchovní pravoslavné kyjevské a moskevské církve vedou mezi sebou vleklé spory.

Co k tomu říci? Jaké tedy síly mohou zastavit ten morální rozklad určité části společnosti?

Přesvědčili jsme se, že Ukrajina má svůj duchovní potenciál, má ho ve všeobecně i vysoké vzdělanosti a v přirozených rozumových i talentových schopnostech a že tedy má šance zvítězit v boji proti zlu a hlouposti stejně veliké, jako kdekoli ve světě.

UCTILI JSME PAMÁTKU MALÍNSKÝCH MUČEDNÍKŮ

Ústřední výbor Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, okresní výbor Českého svazu bojovníků za svobodu v Žatci, arciděkanství úřad pravoslavné církve severočeského regionu, městský úřad v Žatci a velitel posádky Žatec uspořádaly dne 10. července 1993 u pomníku v parku před hřbitovem v Žatci pietní vzpomínku 50. výročí vyhlazení Českého Malína na Volyni.

Pietního aktu se kromě pořadajících organizací zúčastnily delegace generálního štábu české armády, ministerstva kultury, parlamentu České republiky, okresního úřadu v Lounech, České obce legionářské a delegace z Malína na Volyni.

Na slavnostní položení věnců a kytic navázala panychida, kterou sloužil metropolitní protopresbyter České pravoslavné církve ThDr. Jaroslav Šuvarský za doprovodu katedrálního chrámového sboru od sv. Cyrila a Metoděje v Praze.

Hlavní program přednesl náčelník generálního štábu české armády, pan generál ing. Jiří Nekvasil. Ve svém projevu zvýraznil

účast volyňských Čechů v bojích za osvobození vlasti.

Profesor Jaroslav Chudoba, bývalý předseda Svazu Čechů z Volyně, ve svém hluboce pročitěném projevu nastínil krátkou historii Českého Malína. Zdůraznil, že volyňští Češi si i na Ukrajině uchovali národní uvědomění a zúčastnili se bojů v řadách československých legií za československou samostatnost právě tak, jako proti fašismu v odbojové skupině Blaník I v naší zahraniční armádě. Podotkl, že Český Malín, tof volyňské Lidice a Ležáky. Ti malínští, kteří přežili zkázu své obce a válku, nemohou zapomenout na hrůzy Malína. Její oběti nelze zapomenout, nelze ničím omluvit. Kraján Chudoba na závěr svého vystoupení citoval v ukrajinštině nápis na pomníku malínských mučedníků: "I mrtví budeme žít v kousičku vašeho velikého štěstí, protože jsme do něho vložili svůj život".

Jako poslední vystoupil pan plik.ing.Karel Borský. Také on vyzdvihl hrdinství volyňských Čechů v bojích za osvobození naší drahé vlasti.

Před ukončením pietního aktu předali zástupci volyňského Malína a zmocněnec ukrajinského prezidenta pan Vladimír Vinničuk panu prof. MUDr. Vladimíru Dufkovi, schránku s malínskou prstí. Pan profesor slíbil, že schránka bude uložena v Novém Malíně.

Pietní akt byl ukončen státní hymnou. Kraján se rozcházel s dojetím a s přáním, aby se již nikdy neopakovaly Lidice a Ležáky, Český Malín, Coventry, Oradour. Pak se odebrali do společenského domu Ohře, kde si s ukrajinskými hosty vyměňovali názory na současná dění, vzpomínali a společně si zazpívali ukrajinské písně.

Co říci závěrem? Především to, že pořadatelé v průběhu příprav 50. výročí vyhlazení Českého Malína našli nejen pochopení, ale i podporu státních orgánů všech stupňů, pravoslavné církve, vojenské posádky, městského úřadu a jeho kulturního zařízení v Žatci, firmy Unistavex a Komerční banky. Právě jejich zásluhou a obětavostí funkcionářů měl smuteční akt důstojný průběh a velmi dobrou úroveň.

Jindřich Buchalský

NAŠE MINIRECENZE

Po roce 1945 na výzvu vlády repatriovalo do vlasti kolem 120 000 Čechů a Slováků nejen z Evropy, ale i z Ameriky a Asie. Doc. PhDr. Jaroslav Vaculík, ČSc. s vědeckou důsledností jemu vlastní zjistil historická fakta a popsal "jak to vlastně bylo" při návratu a usídlování těchto krajanů. Pro nás, Čechy z Volyně, je kniha cenná tím, že můžeme na základě doložených faktů porovnávat podmínky, za kterých jsme repatriovali a hledali nový domov my a za jakých podmínek zbyvajících 80 000 krajanů.

Knihu vřele doporučujeme naší volyňské veřejnosti. Připomínáme však, že to není beletrie, ale cenné historické dílo.

Jaroslav Vaculík: Reemigrace zahraničních Čechů a Slováků v letech 1945-50. Vydala Pedagogická fakulta Masarykovy university. Brno 1993, 158 stran. Cena 68 Kč + poštovné. Objednávky hromadně i jednotlivě zasílejte na adresu: Děkanát pedagogické fakulty Masarykovy university, Poříčí 7, 603 00 Brno.

Setkání hulečských rodáků

Dne 19. června 1993 proběhlo v Podbořanech setkání hulečských rodáků, kterého se zúčastnilo více než 85 krajanů. Zvláště srdečně byli přivítáni předseda SČVP pan prof. V. Dufek s chotí a předseda historické komise pan ing. V. Petříček, kteří informovali přítomné o úloze a úkolech Sdružení a podrobněji se zmínili o připravované putovní muzejní výstavě. Dále vyzvedli faktograficky přínos materiálu zpracovaných v hulečské kronice pro poznání historie naší krajanské komunity a velmi dobrou literární úroveň kroniky. Podle jejich mínění tato publikace zajímavou formou plasticky líčí obraz života našich rodáků na Volyni v letech 1870 až 1947. Shromáždění s pietou uctilo památku zesnulého ing. V. Stárka, který nás opustil těsně před tímto setkáním. Byl to jeden z významných kronikářů a jeho přínos ke vzniku kroniky je neocenitelný.

Během setkání byla provedena sbírka na uhrazení výdajů za vydání kroniky a na fond SČVP. Celkem se vybralo 3800 Kč, z toho podle návrhu pořadatelů mělo být 2000 Kč určeno na splacení dluhu za kroniku a 1800 Kč na fond SČVP. Zástupci předsednictva SČVP rozhodli věnovat těchto 1800 Kč rovněž na splacení dluhu za kroniku, za což jim velmi děkujeme. Další dík patří samozřejmě také všem účastníkům setkání a dárcům.

Za výbor hulečských rodáků Josef Toušek

Setkání po letech

Uplýnulo již sedmdesát let od doby, kdy byla krajana na Volyni založena Česká matice školská (ČMŠ), která řídila a zajišťovala české soukromé školy. Na počest tohoto výročí bylo dne 12. června t. r. v Žatci uspořádáno slavnostní setkání žáků z bývalých českých škol ve Zdobunově, Omelanštině, Rovně a Lucku.

Uspořádání tohoto významného setkání bylo pojata velmi velkoryse. Celou akci organizovala k tomuto účelu ustanovena komise, která se svého úkolu zhostila víc než na výbornou. Již v samotné její přípravě nebylo nic ponecháno náhodě. Byly vyhotoveny vkusné a obsahově výstižné pozvánky, zajištěny bohaté programy úvodní odborné a následně společenské části setkání, kterého se zúčastnilo asi tři sta bývalých žáků z uvedených škol. Po obvyklém uvítání hostů naše krajanka, paní Pánková, pozvala na pódium žáky místních škol, jejichž půvabně vystoupení vyvolalo nadšené ovace všech přítomných.

Pan Rostislav Hlaváček, hlavní iniciátor a organizátor setkání, ve svém historicky fundovaném projevu poukázal na neutěšený stav českého školství na začátku polského státu, zdůraznil, že právě negativní postoj příslušných úřadů ke zřizování státních českých škol podnítil krajany, aby založili Českou matici školskou. Jejím hlavním

posláním bylo zřizování soukromých českých škol, jejichž provoz společně s příslušnou obcí též částečně financovala. Velkou měrou se na hmotné a finanční pomoci podílely různé organizace v bývalém Československu.

Pan Jaroslav Chudoba velmi působivě a zasvěceně hovořil o uplatnění absolventů matičních škol v životě, o jejich morálním a mravním postoji, ať již v době míru nebo v pozdějších vypjatých letech válečných. Obzvláště sugestivně vyzněla jeho slova o hrdinství těchto mladých lidí, jež prokázali v tu největší životní zkoušce, v boji u Dukly. Přítomní krajáné svými vzpomínkovými příspěvky potvrdili, že trauma poslední války je stále bolestné a živé.

Přítomné hosty pozdravil předseda městského úřadu v Žatci a poté předseda Sdružení, který se pochvalně vyjádřil o záslužné práci pořadatelů a slíbil, že přednesené příspěvky budou zařazeny do listopadového vydání Zpravodaje věnovaného především České matici školské.

Úvodní, odbornou část programu důstojně ukončil pozdravem a připítkem bývalý pracovník ČMŠ v Lucku, pan R.Chudoba, účastník západního odboje, který se po mnohaletém pobytu ve Francii vrátil do Čech. Po společném obědě se rozproudila společenská zábava.

Vladimír Dufek

Náměstek
primátora hlavního města Prahy

rada pročitám Váš občasník - vždy je v něm námet k zamyšlení, vždy v něm najdu informaci, která mě obohací poznáním nového.

Při otevření posledního vydání Zpravodaje (5-6/93) se připomnělo i dojetí nad vzpomínkami rodáků Českého Malína, jedním z nich byl i můj otec. Rozum i srdce zůstávají stát nad událostmi té doby. Je dobře, velmi dobře, že i zde tyto vzpomínky opět oživil, neboť - "kdo zaponíná na hroznou minulost, může být odsouzen znovu ji prožít".

Přijímáte prosím nály příspěvek pro Vaši přínosnou činnost, který zasílám na Vaše konto.

Jsem s pozdravem a přáním všeho dobrého

SETKÁNÍ V REGIONECH

Frydlantsko

Do nejsevernějšího cípu republiky, Frydlantska, se v roce 1947 nastěhovalo 160 volyňských rodin. Při pohledu na překrásné zelené Jizerské hory a celé okolí se nám v nových domovech opravdu líbilo. Dnes, s odstupem času, v devastované oblasti bývalého frydlantského okresu zůstala jenom hrstka Volyňanů roztroušených po celé oblasti.

Mnozí z nás byli organizováni ve Svazu Čechů z Volyně v Žatci až do doby, kdy nás Svaz se stal nežádoucím a byl zakázán. Domnívali jsme se, že už nikdy nebude ustavena žádná organizace Čechů z Volyně. Stalo se. Po založení ústředí SČVP v Praze se z iniciativy člena ústředí, pana Evžena Silného z Frydlantu a 13 dalších krajanů, podařilo svolat v květnu 1991 ustavující setkání, kde za přítomnosti 36 krajanů vznikl přípravný výbor regionu.

Když se blížilo 45. výročí návratu do vlasti, výbor připravil setkání, kterého se zúčastnilo 66 krajanů a 10 hostů. Bylo na něm vybráno 55 Kč na tiskový fond.

V červnu 1992, u příležitosti 50. výročí vyhlazení Lidic a Letáků a 49. výročí zkázy Českého Malína, bylo ve spolupráci se ZO ČSBS Frydlant uspořádáno

pietní shromáždění v prostorách Lidického parku. Pod pamětní deskou je z jmenovaných míst uložena prst a deska byla vysvěcena. V prostorách parku byl na věčnou památku vztyčen a vysvěcen mohutný dřevěný kříž jako symbol vděčnosti našim mučedníkům. Současně byla vysvěcena i vlajka frydlantských skautů.

V září 1992 jsme ve Frydlantu obnovili tradici václavského posvícení. Raspenavské kuchařinky napekly dobrotu a pohostily 115 krajanů posvícenskými koláčky. Na tiskový fond bylo vybráno 800 Kč a na fond postižených dětí od Černobylu vybral krajan VI. Chochohlouš 880 Kč.

Všech našich akcí se zúčastnily delegace MÚ Frydlant, ČSBS, OVS Liberec, delegace černobylyšských krajanů a Sdružení zahr. vojáků. Kulturní pásma připravili frydlantské skauty. Recitovaně básně krajana J. Pospíšila nám připomínaly domov na Volyni. Pěvecký soubor "Hlásek", vedený ředitelem Sváchou, nadchl přítomné svým výkonem na všech námi pořádaných akcích.

Pro naše zasedání se nám podařilo zadaptovat novou klubovnu, která pojme 40 osob. Velkou zásluhu na adaptaci mají manželé Nohejlovi, Silný

a Humpoláková. Pro lepší informovanost je region rozdělen na 10 úseků a všem úsekařům za jejich obětavou práci patří velký dík.

Že se nám pořádané akce mohly zdařile konat, je velkou zásluhou našeho sponzora, krajana rodem z Maiované v okrese Mlynov, pana Miroslava Proška, syna tankisty Jaroslava Proška. Pro konání našich akcí nám nabídl vlastní sál, zajistil hudbu a bohaté pohoštění spojené s ochutnáním uzenářských výrobků. Je to krajan velkopodnikatel, na kterého jsme velmi hrdí. Vzestup podniku dosahuje pověstí prací celé své rodiny. Jméno regionu přejme krajanu, panu Miroslavu Proškovi, mnoho úspěchů v podnikání a dík za sponzorství.

R. Pospíchalová, F. Tylchtr, J. Novotný

Havelské posvícení

pořádá podobaňský region v neděli dne 17. října t.r. v Podbořanech, Národním domě (proti nádraží) od 13 do 18 hod. Na přátelské posezení zve všechny příznivce. Členové regionu budou mít možnost zaplatit členský příspěvek na rok 1994. Legitimace s sebou. V. Kodejška, H. Křikavová-Albrechtová

DARY

Na fond Sdružení:

Anonymní dárci 1500 Kč, region Mohelnice (zůstatek částky ze zájezdu do Č. Malína) 950 Kč, Josef Glanc z Karlovarska - u příležitosti rodinné sešlosti bylo vybráno 500 Kč, Líbuše a Josef Hryzbičovy ze Chban 200 Kč, Josef Zajíček z Plesné 200 Kč, Anna Englická z Hor. Teřovic 200 Kč, manželé Glancovi z N. Malína 150 Kč, Emilie Šnajdrová z Frydlantu 100 Kč, Zdislav Košťál z Mohelnice 50 Kč.

Na tiskový fond:

Suchdolský region zaslal souhrnné dary svých členů ve výši 1010 Kč, ze 4. setkání krajanů z Novokrajeva v Podbořanech byl zaslán dar ve výši 800 Kč, Paed. Darina Martinovská z Prahy 500 Kč, manželé Slavěna a Alexandr Hlouškoví z Chomutova 200 Kč, Anna Englická z Hor. Teřovic 200 Kč, Marie Dufková z Jenišovic 100 Kč, Marie Prasková roz. Šafrová z Radičevsi 100 Kč. Všem dárcům děkujeme.

OPRAVA

V minulém čísle Zpravodaje jsme uveřejnili příspěvek paní Niny Volfové "Jak šel život", ve kterém autorka vzpomíná na svého dědečka, pana **Josela Vacátka** (nikoliv Vosátka) a jeho těžké začátky po přestěhování na Volyn. Redakce se paní Volfové omlouvá za nemilou chybu v příjmení jejího dědečka a současně děkuje paní Nině Kohlíkové, která redakci na tuto chybu upozornila.

VZPOMÍNÁME

Uplynul rok od doby, kdy nás navždy opustila krajan, paní **Marie Pelcová**, která se narodila v české rodině r. 1917 v Stremihorodě na Ukrajině. Její předkové pocházeli z Rychnovska n.Kn. ze slavného rodu Pelcových. Spolu s manželem Josefem Černým vychovala čtyři děti, které si stejně jako jejich rodiče vybrali učitelkou dráhu. Rodina Černých-Pelcových byla vždy nositelkou českých národních tradic a kultury. Děti paní Pelcové iniciovaly obnovu společnosti Jana Amose Komenského na Ukrajině a později návratu Čechů z černobylyšské oblasti do České republiky. Bohužel, jenom půl roku prožila paní Pelcová na území svých předků, o kterém snila zvláště v rušné době násilné kolektivizace, hladomoru, stalinských represí a během nekonečných válečných roků, když čekala na manžela, vojáka Svobodovy armády.

Vzpomínka na paní Marii Pelcovou navždy zůstane v srdcích jejích žáků, kterým jako učitelka věnovala 36 roků práce, jejích kolegů a všech, kdo ji znali.

Boris Iljuk

SMUTEČNÍ OZNÁMENÍ

Z některých regionů jsme obdrželi smutná oznámení o úmrtí našich krajanů. Dne 2. 9. 1993 zemřela ve věku 73 let naše členka paní **Jana Perná**, manželka známého volyňského činitele Jaroslava Perného z Liběšic u Žatce. Ve věku 91 let zemřela paní **Zofie Glancová**, narozená v Olšance na východní Volyni. Paní **Jaroslav Svoboda**, narozen v Selenci, zemřel ve věku 78 let. Čest jejich památce!

BLAHOPŘÁNÍ

Blahopřejeme manželům **Líbuši a Josefu Hryzbičovým** ze Chban ke zlaté svatbě, kterou oslavili dne 18. 6. t.r.

Panu **Theodoru Šotolovi** k jeho sedmdesátým narozeninám, kterých se dožívá dne 12. října t. r., přejí hodně zdraví a dobrou pohodu manželce Slavěna s rodinou.

Paní **Líbuše Zajícová, roz. Stryjová** z Novokrajeva, nyní bytem v Podbořanech, se 20. září t. r. dožila věku 86 let. K tomuto životnímu jubileu a do dalších let jí ze srdce přejí pevné zdraví, stále veselou náladu a hodně každodenních radostí Kamila Ondrová s celou rodinou a Novokrajeváci, kteří jí také děkují za obětavou a aktivní činnost v žateckém regionu.

Antonie Kramná

Redakce se ke gratulujícím připojuje.

Rozjímání starého Tarase:

"Svoloj avstrijska! Jak može jisty chlib vyroslyj na hivni? Což je možné vzít do úst chléb vyrostlý z takové nečistoty? Pole patří nechat ležet úhorem, aby si odpočinulo, jako odpočívá člověk po práci. A pást na něm čerudu. Pak ho sochou zorat a je to! Tak jsme to dělali tisíc let, nikdo hladý nezdechl a nyní takové novoty! Na sobakach přijichaly a chtějí nás poučovat. Sami čerti je sem přitáhli! Na podzim se příjdu na ty tvoje brambory podívat a také k nim přičichnu!"

Výňatek z knížky **Václava Šimka** "U nás na Volyni", kterou vydá na podzim t.r. OÚ Sokolov ve spolupráci s SČVP. Knižka vyjde v omezeném nákladu a proto se včas o ni přihlaste na adresu naší redakce. Ti, co se o ni přihlásili přímo u autora nebo u OÚ v Sokolově, jsou již v seznamu zařazení.